

beredt paa at træffe baade Jytte og hendes Mor saa uforandrede. Det var, som om han i en Drøm blev ført tre-fire Aar tilbage i Tiden. Spøgelseagtigt genoplevede han de svundne Dage i Dronningens Tværgade og mærkede med stigende Hede i Blodet, hvordan den gamle, ulykkelige Forelskelse igen begyndte at indspinde ham i sin Nessusskjorte.

Nu lød Gongongen nede paa Hotellet.

— „Ja, saa maa vi gaa,“ sagde Fru Bertha, der havde haft Besværet med at holde Samtalen i Gang. „Du bringer mig nok mit Slag, Jytte.“

I den følgende Time sad de i Hotellets Spejlsal sammen med et Par hundrede andre festklædte Mennesker af alle Nationaliteter i et Lyshav fra fire mægtige Loftskroner. Der blev spist ved smaa blomstersmykkede Borde, saaledes at hver Familje havde sit Bord og sin Tjener. Etablissementets tusindøjede Chef ledede selv Serveringen. Til dæmpet Musik af et skjult Orkester frembares en Række Kunstværker af Mad, der kælede baade for Øjet og Ganen: en ravgul Suppe med smaa rubinrøde og smaragdgrønne Boller, en Postej i Form af en fuldrigget middelalderlig Galej, et Taarn af Fiskerygge opmuret i Mayonnaise, med Sirater af kogte Krebs og Citronskiver, ialt en halv Snes Retter, hvoraf Damerne for det meste lod sig nøje med den Forsmag, som Synet gav.

Fru Bertha og Jytte sad med deres Gæst i et af Salens Hjørner. Da Chefen paa sin Runde kom der forbi og saae, at der mod Sædvane stod Champagne paa deres Bord, bukkede han anerkendende. Den værdige Herre, der selv var flere Gange Millionær, forudsatte høfligt, at alle hans Gæster ligeledes var det, men ønskede til Gengæld ogsaa, at de viste det i Gerning.

Til Trods for Champagnen og Feststemningen i Salen var Torben stadig lige tung at underholde, og det pinte ham selv at mærke det. Fru Bertha var tilsidst nær ved at tabe Taalmodigheden. Asmus Hagen havde ganske vist forberedt hende paa, at Vennen var bleven lidt sær. Men hvad var det for en Bussemandsmine? Hun kendte ham slet ikke igen.

Paa Jytte havde Torben Dihmers tavse Væsen derimod en gan-